



*Stop mørket, inden det sænker sig over os alle!*

Fatimas ord fløj gennem Magnus' hoved, mens han selv faldt hjælpeløs gennem luften. Så ramte hans halvt lammede krop bunden af mekanikergraven med en hæs lig lyd.

Over sig hørte han hastige fodtrin.

”Lili?!” kaldte han. Uden at få svar. I stedet hørte han en svag summen, da hans søster tog vareelevatoren ned til sin superskurkefar i Løvehulen.

Magnus kunne stadig ikke fatte det. Han havde ikke ligefrem troet, at det ville blive let at konfrontere Lili med sandheden om hendes far. Men det her ... Han så ned ad sin krop, der lignede en kludedukke, nogen havde tabt, og løftede det ene lamme ben fri af det andet. Det her havde han ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig: at Lili ville nægte at høre på ham og ovenikøbet havde vippet ham ud af kørestolen og ned i mekanikergraven ...

Ydmygelsen ved at ligge og sprælle hjælpeløst som en skildpadde, der var havnet på ryggen, gav Magnus kæmpekræfter. Han vendte sig om, og ved hjælp af albuerne mavede han sig hen til den nærmeste betonvæg i mekanikergraven og satte sig op.

Over ham tårnede væggen sig op. Graven var bygget til, at hans mor kunne stå oprejst under en bil og arbejde. Set fra hans siddende position var væggen uoverstigeligt høj. Hvad hjalp hans store armmuskler ham, når hans ben var som gummi?

Desperat så han sig om efter noget, han kunne bruge til at komme op af graven med. Et reb, han kunne trække sig op ad, hvad som helst. Men der var intet. Lili havde fjernet den stige, deres forældre plejede at bruge.

Over sig hørte han først elevatordøren gå op og derefter trin fra to par fødder og en lavmælt mumlen.

”Lili?” råbte han, ”få mig op herfra.” Selvom han ikke kunne se noget nede fra graven, var han ikke i tvivl. Det var Lili og hendes far, der flygtede. ”Lili?!” råbte han desperat hen over den skarpe lyd af metal, der blev knækket. ”Du må ikke tro på noget af det, han siger. Han er ...”

I det samme smækkede porten til værkstedet i, og hans søster forsvandt sammen med den farligste, mest manipulerende mand i verden. Og så kom Magnus i tanke om resten af Fatimas uhyggelige spådom:

*Lili er i stor fare. Verden er i stor fare. Du må ikke fejle nu.*



Lili følte trang til at krybe langs murene, til at spurte som en gal, men hendes far tvang hende til at slentre roligt af sted, som om de bare var ude at gå en aftenur.

Hun kæmpede for at falde til ro. Tvang sig selv til at trække vejret dybt ned i maven, så hjertet ikke galopperede af sted som en skræmt fuldblodshest. Bad til, at billederne af Magnus, der faldt hjælpeløst gennem luften, ville forsvinde. En hundeluffer kom imod dem. Hendes far nikkede venligt til ham og sagde dav. Selv kunne hun ikke få en lyd frem. Ekkoet af det grimme klask, det gav, da Magnus ramte bunden af graven, rungede stadig i hendes hoved.

De fortsatte i stilhed mod det, hendes far havde kaldt verdens vildeste skjulested. Da de nåede udkanten af byen, slog han stolt ud med armene og sagde:

”Her er det så. Velkommen til Wolframborgen.”

Lili kunne ikke tro sine egne øjne. Hun stod og så på en lille ø i en lille sø.

”Men ...” Inden hun kunne nå at stille spørgsmålet, tog hendes far en gadget frem og trykkede på den.

Et øjeblik efter dukkede noget op af vandet ovre ved øen. En and rappede fornærmet og svømmede væk. Nu skød en smal bro frem i vandskorpen og bevægede sig hurtigt hen mod dem.

”Følg mig.” Natan trådte ud på broen, der var lavet af mat, sølvfarvet metal. Han smilede, da han så hendes forbløffelse. ”Det er wolfram,” sagde han. ”Verdens sejeste metal. Det kender du vist.”

Lili nikkede og fulgte med. Hun og Loke havde nedkæmpet en kamprobot af wolfram. Et metal, der hverken var til at smadre eller smelte, medmindre man brugte list eller flussyre.

Bag hende forsvandt gangbroen, i takt med at de krydsede vandet. Snart stod de på den lille ø, hvor der ikke var meget andet end et par træer, lidt buske og noget vissent græs.

Natan trykkede igen på sin gadget, og med en metallisk lyd gled et enebærkrat til side. Hvor krattet havde været, kom en elevatorskakt til syne, og et øjeblik efter kørte elevatoren op, og døren åbnede. Med en elegant bevægelse lod Lilis far Lili gå først. Så fulgte han selv efter og trykkede på en knap i panelet. Elevatoren satte i bevægelse og kørte ned. Og ned og ned. Endelig stoppede den, døren gik op, og Lili trådte ud i en stor, oplyst hall.

”Jamen ...” Lilis forbløffelse var total. Hun så sig om og kunne ikke fatte, hvad hun så: Hendes far, Lokes far og Zoltans far, der sammen havde tilbragt de sidste mange år i Sankt Morbus, var nu rykket ind i noget, der lignede

skurkefængslet på en prik: en undersøisk bunker, bygget af panserværnsmetal.

”Nå, du kan også se ironien.” Lilis far brød ud i en varm, klukkende latter. ”Vi byggede stedet for længe siden. Før du blev født.”

”Vi?”

I det samme kom Irma, Loke og Zoltan dem i møde fra en af de mørke gange. Bag dem gik Lokes og Zoltans mødre.

”Velkommen, kære ven!” sagde Lokes mor og rakte armene ud mod Lilis far.

Lili vendte sig og så på sin far. En sort sky trak hen over hans ansigt og fjernede ethvert spor af latteren fra før.

”Hvis alt var gået efter planen, skulle din mor have mødt os nu,” sagde han stille.

Lili bøjede hovedet. Hun vidste godt, hvad han mente: Hvis ikke Lilis adoptivforældre, Løven og Skjoldmøen, havde dræbt Judit Natan, så ville hun have været her nu. Lili skyndte sig at skifte emne:

”Hvorfor er I her?” spurgte hun sine klassekammerater fra skurkeskolen.

Inden de kunne nå at svare, tog Lokes far ordet:

”Vi har fået et tip om, at en frygtelig sygdom snart vil ramme verden, og vi vil sikre os, at I, vores kære børn,” han holdt en lille pause og kiggede på Irma, ”og resten af vores kære familier, er de første til at blive vaccineret.”

”Det er også derfor, vi nu vil overlade jer til jeres eget gode selskab,” sagde Lilis far. ”Skal vi?” Han slog ud med armen, og de fire andre skurke satte kursen mod en dør, der var markeret med gule advarselstrekanter. Lili kunne

på lang afstand genkende symbolet med de tre cirkler, der greb ind i hinanden som skorpionkløer. Det betød livsfarligt biologisk materiale.

”Men far?” Hun greb ham i ærmet. ”Du skulle jo i behandling?”

”Det må vente,” sagde han og gjorde sig fri af hendes greb. ”Der er større ting på spil end mit helbred.”

Og inden Lili kunne nå at protestere yderligere, forsvandt han ind bag døren til et topsikret laboratorium. Sikkert for at arbejde med den vaccine, der i sin tid fik ham spærret inde i Sankt Morbus. Lili mærkede igen uroen røre på sig. Hun havde jo kun befriet sin far fra Sankt Morbus, fordi han var dødeligt syg og ikke kunne få den behandling, der kunne redde hans liv. Men lige siden han var kommet ud i friheden, havde hun ikke hørt ham hoste en eneste gang. Måske var det al spændingen, friheden og arbejdet for at redde menneskeheden fra den truende epidemi, der fik ham til at glemme sin egen sygdom? Sådan måtte det være. Men hun gav altså ikke op. Han skulle i behandling!

”Kom nu, Lili.”

Lili så op, da Irma kaldte på hende fra den anden ende af hallen. Hun skyndte sig efter de andre, der var ivrige efter at vise hende rundt på Wolframborgen.

”Se ikke så bekymret ud, Lili,” sagde Loke, ”hvis der er nogen, der kan lave en vaccine, så er det dem.”

Lili smilede. Han havde nok ret. Måske bekymrede hun sig uden grund.

”Her er depotrummet,” sagde Zoltan og pegede på en lukket metaldør. ”Der er mad nok til at overleve en atomkrig.”

”Og her er gadgetværkstedet.” Irmas øjne strålede bare ved tanken. ”Der er alt, hvad du kan drømme om, og lidt til og ...”

”Hvorfor kalder de det en *borg*, når det er en *bunker*?” afbrød Lili.

Irma trak på skuldrene. ”Det ved jeg egentlig ikke. Måske fordi det lyder sejere?”

”Vi skurke går meget op i, at ting lyder sejt,” sagde Zoltan. ”Og du må da indrømme, at *borg* lyder sejere end *hul i jorden*.”

”Og at *Wolfram* lyder sejere end *Zygmund*,” sagde Loke og stak en albue i siden på Zoltan.

”*La Douce*-borgen dur i hvert fald ikke,” mukkede Irma. ”Tænk at være superskurk og så have et efternavn, der betyder *den søde*. Hvor nederen er det lige?”

”Du kan jo altid ændre det, når vi får verdensherredømmet,” trøstede Zoltan.

”Eller også kan jeg lære verden at frygte mit nuttede navn,” sagde Irma eftertænksomt. ”Det er næsten en større udfordring.”

Hun slog døren op til et værelse, der var forbløffende lyst, selvom det lå langt nede under jorden, og vinkede Lili ind. ”Den nederste køje er din.”

Lili gik indenfor og kiggede sig om. Rummet lignede næsten en ferielejlighed. I den ene ende var der to køjesenge og et badeværelse. I den anden ende var der et lille tv-hjørne og et tekøkken.

”Fortæl det en gang til,” sagde Zoltan og smed sig på den ene sofa.

”Ej, kan du ikke gøre det, Lili?” Loke gik hen til køkkenet og satte vand over til te.

”Gøre hvad?”

”Fortæl, hvordan vi gennemførte århundredets kup,” bad Zoltan, der havde været bevidstløs under flugtaktionen. ”I alle detaljer, tak.”

Lili satte sig og fortalte kort, hvad der var sket, efter at Zoltan havde spyttet sin kemisk ændrede gift ud i udluftningssystemet, så alle andre end hun selv, Irma, Loke og de tre fædre besvimed på stedet. Hvordan Loke havde suget energien ud af skurkefængslets strømforsyning og nød-generator, så alt blev totalt mørklagt. Det gjorde hende syg bare at tænke på det, men det undlod hun at fortælle. Loke havde virkelig set ud, som om al den energi ville tage livet af ham. I stedet gjorde hun et stort nummer ud af at fortælle, hvor sej Irma havde været, da hun først byggede en isbro af havet og dernæst lynfrøs en tonstung springende hvidhaj, der havde udset sig Lilis far til aftensmad.

”Mand, hvor ville jeg gerne have set det,” jublede Zoltan. ”Ville du ikke også, Loke?”

”Tjo.” Loke stod stadig og ventede på, at elkedlen skulle komme i kog.

”Det går ikke hurtigere, fordi du står og stirrer på den,” sagde Zoltan.

”Skal vi vædde?” Loke lagde en finger på elkedlen, og straks begyndte den at bulderkoge.

”Ej, det er snyd. Du brugte jo ikke øjnene til at få fut i den.”

”Hvis du ikke passer lidt på, så skal jeg sætte så meget fut i dig ...” Loke rakte drillende hånden frem mod Zoltan og



lod små lyn af opsparet energi sitre omkring fingerspidserne.

”Så stopper I, drenge!” Irma så hovedrystende fra den ene til den anden. ”Hvis vi både skal dele værelse og verdensherredømmet, skal vi ikke skændes om småting.”

”Ellers hvad?” spurgte Zoltan og kikkede med giftbrodden i ganen.

Irma smilede engleblidt og rakte Zoltan en kop te. Zoltan trak hænderne til sig, som om hun ville hælde den skoldhede te ud over ham. Men i stedet sendte hun tevandets et neonblåt blik og forvandlede det til en klump is. ”Ellers vil du opleve, hvad det betyder at blive lagt på is, min ven.”

Lili kunne ikke lade være med at more sig over det vanvittige i situationen. Her sad de, fire børn af verdens største våbenfabrikanter, og hyggeskændtes, som om de var en stor, lykkelig familie. Hvor længe siden var det, at hun havde satset alt på at blive en superhelt? Det føltes som evigheder. Som et helt andet liv.